

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **B. K.**, zastoupeného JUDr. Milanem Schwarzem, advokátem se sídlem Dukelská 2, Bruntál, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, ve věci kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 7. 2005, č. j. 14 Az 37/2004 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále označován jako „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2003, č. j. OAM-793/VL-10-P25-2003. Rozhodnutím správního orgánu mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že od počátku řízení o udělení azylu tvrdí, že důvodem pro podání jeho žádosti o azyl je skutečnost, že mu hrozí nebezpečí vážného ohrožení zdraví a života v případě, že bude nucen k návratu do své země původu. Toto nebezpečí mu hrozí ze strany poškozeného majitele auta, když sám stěžovatel přiznává, že na tomto vozidle způsobil škodu ve výši 3000 USD. Stěžovatel namítá, že posouzením pravdivosti těchto tvrzení se žalovaný ani Krajský soud ve svých úvahách o hodnocení

důkazů nezabýval. Se stěžovatelovým tvrzením, že je jeho život ohrožen a tato skutečnost je případ hodný zvláštního zřetele, se soud v odůvodnění rozsudku nezabýval. Soud se také nevypořádal s tím, že stěžovatel v žalobě namítal nezákonný postup správního orgánu, když tvrdil, že správní orgán řádně nezjistil skutkovou podstatu, z které při svém rozhodování vycházel. Stěžovatel dále uvedl, že krajský soud se v odůvodnění svého rozsudku omezil pouze na konstatování, že takový humanitární důvod, který je hodný zvláštního zřetele, je důvodem pro poskytnutí azylu.

Současně v rámci kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření sděluje, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný dále uvedl, že nezpochybnil pravdivost jeho výpovědi, avšak jím uváděné důvody pro podání žádosti o azyl neshledal azylově relevantními. Žalovaný konstatoval, že na základě osobní situace popsané stěžovatelem v průběhu řízení nezjistil správní orgán důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Námitka stěžovatele o neúplně zjištěném skutkovém stavu je pak učiněna pouze v obecné poloze a není nikterak rozvedená nebo upřesněná. Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost zamítnout a odkladný účinek pro nedůvodnost nepřiznat.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Žádost o udělení azylu podal stěžovatel dne 23. 2. 2003 a pohovor k této žádosti s ním byl proveden dne 19. 6. 2003. Jako důvod své žádosti o azyl uvedl, že v roce 2001 naboural auto jednoho podnikatele, u kterého 3 měsíce pracoval. Ten po něm požadoval úhradu za jeho auto a to 3000 USD. Proto se, v dubnu 2002, rozhodl odjet do ČR, aby si na tento dluh vydělal. Před odjezdem z Ukrajiny si ještě vypůjčil 300 USD. Dále konstatoval, že jediným důvodem jeho odjezdu z Ukrajiny bylo vydělat si peníze. Od dubna 2002 žije a pracuje v ČR. Bylo mu uděleno správní vyhoštění a proto nyní žádá o azyl. Ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedl, že žádá o azyl v ČR, protože má doma dluh 1300 USD, a proto ho čekají doma velké nepříjemnosti. Ve výše zmíněném pohovoru tyto skutečnosti potvrdil. Konstatoval, že do ČR přijel, aby si vydělal na dluh 1300 USD.

Krajský soud se ve svém rozsudku ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalovaného vyslovenými v žalobou napadeném správním rozhodnutí. Konstatoval, že v průběhu správního řízení stěžovatel neuvedl, že by byl pronásledován z důvodů podřaditelných pod § 12 zákona o azylu a toto nebylo ani jinak prokázáno. Krajský soud dále uvedl, že důvody tvrzené stěžovatelem nelze ani považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, jejichž existence je podmínkou pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Ke stěžovatelem v žalobě namítanému nesprávnému posouzení věci uvedl, že stěžovatel toto porušení nijak nekonkretizoval. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že správní orgán postup podle § 33 odst. 2 a § 34 odst. 1 správního řádu dodržel, stěžovateli byl dán v průběhu správního řízení prostor k tomu, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí a aby případně navrhl jejich doplnění. Vzhledem k obecnosti námítky neúplně zjištěného skutkového stavu soud konstatoval, že v době před vydáním rozhodnutí byl skutkový stav zjištěn dostatečně, když správní orgán při svém rozhodování vycházel z objektivních zpráv o situaci v zemi původu stěžovatele a vypořádal se s obsahem těchto zpráv.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zákona 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá, že se žalovaný nezabýval pravdivostí stěžovatelových tvrzení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a dále namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je stěžovatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

Nejvyšší správní soud se při hodnocení důvodnosti těchto stěžovatelových námitek, v souladu se svou konstantní judikaturou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44; srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; oboje dostupné na www.nssoud.cz), zaměřil na otázku, zda se krajský soud zabýval všemi stěžovatelovými žalobními námitkami a zda je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.

Stěžovatelova námitka, že se krajský soud nezabýval pravdivostí jeho tvrzení, není důvodná. Krajský soud ve svém odůvodnění nijak nezpochybňoval stěžovatelem uváděné skutečnosti, ale zabýval se jejich posouzením z hlediska podřaditelnosti pod, zákonem o azylu taxativně stanovené, důvody pro udělení azylu.

Rovněž není důvodná námitka stěžovatele, že se stěžovatelovým tvrzením, že je jeho život ohrožen a tato skutečnost je případ hodný zvláštního zřetele, a tudíž mu měl být udělen humanitární azyl, se soud v odůvodnění rozsudku nezabýval. Vzhledem k naprosté nekonkrétnosti a stručnosti stěžovatelovy žaloby Nejvyšší správní soud považuje za dostačující obecné odůvodnění krajského soudu, kdy posuzoval podřaditelnost

stěžovatelem uváděných důvodů pod zákonné důvody pro udělení azylu. Nejvyšší správní soud k tomuto uvádí, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční, která nachází vyjádření v ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., v němž je uvedeno, že soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Jak z obsahu soudního spisu zjistil, stěžovatel v žalobě otázku posouzení aplikace § 14 zákona o azylu nenapadal. Nebylo proto povinností soudu, aby se v odůvodnění svého rozhodnutí touto otázkou podrobněji zabýval; důvod pro zrušení rozhodnutí či vyslovení jeho nicotnosti i bez návrhu (tedy bez toho, aby stěžovatel uvedenou žalobní námitku ve své žalobě vznesl) krajský soud ve způsobu a výsledku posouzení otázky aplikovatelnosti § 14 zákona o azylu na stěžovatele neshledal, a to zcela právem, neboť rozhodnutí nebylo ani nicotné, ani nepřezkoumatelné [§ 76 odst. 2, § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Stěžovatelova námitka, že krajský soud se nezabýval v žalobě namítaným nezákonným postupem správního orgánu, konkrétně tím, že správní orgán řádně nezjistil skutkovou podstatu, z které při svém rozhodování vycházel, také není důvodná. Krajský soud své rozhodnutí, vzhledem k obecnosti této žalobní námitky, kdy stěžovatel pouze cituje předmětná ustanovení správního řádu, ale již nijak nekonkretizuje, v čem mělo namítané pochybení spočívat, odůvodnil dostatečně.

Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán. Námitka, že se žalovaný nezabýval pravdivostí stěžovatelových tvrzení, není důvodná. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného ke kasační stížnosti, kde uvádí, že nezpochybnil pravdivost jeho výpovědi, avšak jím uváděné důvody pro podání žádosti o azyl neshledal azylově relevantními. Žalovaný správní orgán řádně zjistil skutkový stav, zejména pak ze žádosti o azyl a z důkladně vedeného pohovoru se stěžovatelem zcela dostatečně zjistil důvody, pro které stěžovatel žádá o poskytnutí azylu. Stěžovatel popsal důvody, proč žádá o azyl, podrobně v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu. K těmto důvodům i jejich širšímu kontextu, zejména k okolnostem, za kterých opustil zemi původu, a o jeho ekonomické a sociální situaci s ním pak správní orgán vedl dostatečně podrobný pohovor, při kterém stěžovateli kladl otázky směřující k podstatě věci a umožňující mu jeho žádost o azyl podrobněji specifikovat a zdůvodnit. Rozhodnutí správního orgánu je nepochybně plně srozumitelné, jednoznačně popisuje zjištěný skutkový stav, přičemž vychází z provedených důkazů a obsahuje logicky postavené důvody, o které se opírá.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žalovanému se proto nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 in fine ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu